

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
Yayın No: 1573

Annemi Anlamak

ROMAN

Emine Cuma

Editör: Emrah Aydemir

Kapak ve İç Tasarımı: Batuhan Yağız Gökmen

1. Baskı, Ekim 2025, Ankara, 1.000 Adet

ISBN: 978-625-428-810-4

Sertifika No: 48058

© Bütün yayın hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.
Bu eser Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık Ticaret
İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 18.07.2025 tarih ve 198
sayılı kararıyla uygun görülmüştür.

Ostim OSB Mah., 1256. Cad., No: 11

Yenimahalle/ANKARA

0312 354 91 31 (pbx)

0312 354 91 32

bilgi@tdv.com.tr

Annemi Anlamak

Emine CUMA

Emine Cuma

1987 yılında Antalya'nın Akseki ilçesinde doğdu. 2010 yılında Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, İşletme Bölümünden mezun oldu. Daha sonra 2023'te İstanbul Üniversitesi İLİTAM'ı bitirdi. Çalışmalarına dijital dergicilik ve yazın alanlarında devam eden yazar, evli ve bir çocuk annesidir.

Bu eser, Türkiye Diyanet Vakfı İLK SAY Kurulu Başkanlığının
“2025 Aile Yılı” dolayısıyla düzenlendiğı “Ailem En Değerli Hazine”
isimli roman yarışmasında birincilik ödülü almıştır.

B Ö L Ü M 1

Kapıyı çarpıp çıktığı için pişman oldu, geri döndüğünde onu bekleyen azarı düşünüyordu. Hep aynı şeyler yaşıyordu. Bu yüzden olacakları tahmin edebiliyor ve sonuçlarına da pek aldırmıyordu. Artık eskisi kadar üzül-müyordu üstelik. Ama yine de içinde bir huzursuzluk vardı.

Ceren'in üstündeki mavi tişörtün omuz kısımları tüm yaz sıklıkla giyilmekten solmuştu. Yakası salmış tişört, man-dalla yandan tutturulduğundan uçları da kenarından aşağı sarkmıştı. Tişörtlerini böyle asmaması konusunda annesini yüz kez uyarmış ve "Kalk kendin yap, beğenmiyorsan!" cevabını da yüz kez duymuştu.

Üç beş gündür aklını kurcalayan şeyler vardı. Arkada-sının birine haddini bildirmesi gerekiyordu. Üzülmüştü ve karşıdakini de en az o oranda üzmeliydi. Onun dünyasında böyle ilerliyordu işler. Kafasındaki düşünceler bulamaç olmuştu. Çünkü canını sıkın en yakın arkadaşıydı. Az önce evden hızlıca çıkmasının asıl nedeni de buydu. Çıkarken kapıyı çarpma gibi bir niyeti yoktu, bu da tamamen annesi yüzündendi. Ne yapacağına bir türlü karar veremeyen ve dalgın adımlarla yürüyen Ceren, arka sokaktaki oto yıka-manın önünden geçerken yerleri kaplayan deterjanlı suya basınca birden yalpaladı. Az kalsın düşüyordu. Kâmil Usta'nın münasebetsiz çırağı güldü. "Dön kendi tipine gül." dese de içi soğumadı. Şimdi onunla uğraşacak vakti yoktu. Bunu da bir kenara yazdı. Önce yolun karşısındaki markete

gidecekti aslında. Fakat ani bir manevrayla sağa döndü. Annesi biraz daha beklese bir şey olmazdı. Kafasında dönüp duran şu işi halletmeli, Ayşe'ye böyle şeylerle kendisini üzemeyeceğini göstermeliydi. İlkokuldan beri hem sıra hem de mahalle arkadaşlarıydılar. Sadece ona güvenir, her şeyini ona anlatırdı.

Yürüdükçe nabızıyla birlikte sinir seviyesi de yükseliyordu. Bir ara kaldırımından indi, korna sesiyle zıplayıverdi. “Sana dıııııııı, Allah’ım ya, sabır sınavı bugün herkes!” diye söylenerek sola döndü ve turuncu eski apartmana doğru yöneldi. Onu ele geçiren öfkenin etkisiyle attığı sert adımlara fazla güveniyordu anlaşılan. Ayağı, kışın çamurla kaplanan evin önündeki toprak alanı düzenlemek için yığılan taşlardan birine takıldı. Sendelese de düşmekten son anda kurtuldu. Neyse ki alt katın paslı balkon demirine tutunabildi. Elini kokladı, pas kokusundan içi kalktı. Hızlıca etrafı kolaçan etti, az önceki sahneyi kimsenin görmediğine emin olunca boyaları yer yer kalkmış siyah demir giriş kapısına yöneldi. Birinci katın ziline bastı. Kapı açılmadı. Bir süre daha bekledi. Yok, kapı duvardı. Biraz geriye gidip birkaç adım uzaktan baktı binaya. Ayşelerin evi terk edilmişçesine sessizdi. İkinci katınsa açık camından pazardan alındığı anlaşılan dantelli ucuz tül, hayalet gibi bir içeri bir dışarı sallanıyordu.

Kendi kendine “Ne kadar da ters bir gün!” dedi. Markete gitmek için, yürüdüğü yolu istemeye istemeye geri döndü. Hevesi kursağında kalmıştı. Oysa yol boyunca kuracağı cümleleri düşünmüş, unutursam diye de kaç kez kafasında tekrar etmişti. Elini kolunu nereye koyacağı, hangi savunma karşısında hangi cevabı vereceği gibi birçok durumu zihninde canlandırmıştı. Yapılabilecek tüm itirazların ve üste çıkmaların karşılığını da bulmuştu. Aslında hiçbir zaman planlı programlı hareket etmezdi. Bu denli panik olmasının

sebebi ise ilk büyük hayal kırıklığını yaşamış olmasıydı. İtiraf etmek gerekirse biraz da sevindi evde olmamalarına. Üzgünlük, kızgınlık, kırgınlık gibi bir sürü duyguyla boğuşurken kendini ifade edemeyebilirdi. Eli ayağı titrerken saçmalama olasılığı da oldukça fazlaydı. “Haftaya okul açılınca sorarım hesabını.” diye düşünüp içini rahatlatmıştı.

Marketten çıktıktan sonra oto yıkamanın önünden değil de bir sonraki aradan gitmek üzere yolu uzattı. Allah’tan dış kapıyı kapatan olmadı. Apartmana girince serinlediğini hissetti. Kolu yorulduğu için elindeki poşetleri ayakkabılarının üzerine bıraktı çünkü yere koyduğunda annesi kızılıyordu. Merdivenleri ikişer ikişer adımlayarak üçüncü kattaki evlerine vardı ama çok yorulmuştu. Asansör de tam bozulacak zamanı bulmuştu. Nefes nefeseydi, kapının önünde soluklandı biraz. Zile bastı. Kapıyı açan olmadı. Çaldığı kapılar bugün açılmamak üzere ant içmiş gibiydi. Poşetleri sol eline aldı, sağ elindeki anahtarla kapıyı açmaya çalışırken yoğurdun olduğu poşet düştü. İnce plastik kaptaki yoğurt yerlere saçıldı. Bugün her şey ona karşıydı anlaşılan. Aksi gibi kapı da açılmıyordu. Anahtar dönmeyince annesinin kendi anahtarını kapının arkasında bırakmış olduğunu anladı. Parmağını çekmeden zile bastı, yetmedi kapıyı tekmelemeye başladı. Nihayet annesi açabildi. Halime, kapının önüne saçılmış yoğurdu görünce tam kızmak için hazırlanmıştı ki Ceren’in ellerinin titrediğini fark etti. Söyleyeceklerini yutmak zorunda kaldı. Bu tip durumlarda sabrını zorlayan Ceren’e kızdığına içinde dev gibi bir pişmanlık peyda olurdu. Bu hissi hatırlayınca bereket versin ki susabildi. Bir hışımla içeriye giren kızını takip etti. Dış kapı tam kapanmamış, aralık kalmıştı.

